

מסורת הש"ס

(א) נדרים פג. לעיל יט.
(ב) שמואל ח. לעיל טו. ב"ק.
אל: נדרים י. מעשה י"ב.
[כריתות כו.] (ג) ג'ל' דכרי
פירוש גדול הדור,
(ד) [מסכתא פ"ג.] (ה) [גס
ע"ש.] (ו) ש"ך לע"ב. (ז) כ"א
דבעל. (ח) ג'ל' ע"ה. (ט) ג'ל'
דקאמר הכס. ר"ש ממנו.

נוסחת הריב"ן

(א) היכא דנדרה בנזיר כו:
(ב) למירות [ג] מתקיים:

הנהגות הב"ח

(א) נז' והצרכה אסורה
ר' שמעון אמר אם וכו'
שמהן מותרות שמע
מיהו בעל מיגו גיין מר
ונוטל: (ב) רש"י ד"ה
תייתי נמי עולת: (ג) ר"ה
והא דמי דמי ע"ג
דמיעקר עקר: ליה
לנזירות מייתי:

הנהגות מהר"ב

גרשוברג

[א] תוס' ד"ה הא מני וכו'
והכי איתא בפ"ק דנדרים
דף י' מן פ"ק עד י'
נמחק. וז"ל בפ"ק בתל
דנדרים דף פג כ"ל ע"ש
דמשי הש"ס שם כהנ"ג
על קושרת חלפת לעולם אין
קרנן לאי מירות וטעמא
עוף דמיימי משום דטעמא
עוף דא על הספק ופי'
המפרשים שם כיון דקול
כולי הא דעל הספק נמי
באה אחת נמי לאחי מותר
חור ג"כ כוונת תוס' כאן
אמאי לא מייתי נמי עולת
העוף אם לריכה כפרה
ויתרלו משום דטעמא עוף
מזני דבאה על הספק ופי'
לעיל ד' יט ע"א תוס'
ד"ה אמר רב תוס' פירוש
ג"כ להדיא הכי ע"כ לזון
האזנה מפור: [ב] ד"ה מר
זוטרא וכו' דמניא להדיא
היא מותרת והמרתה
אסורה ופשיטא כ"ל:
[ג] בא"ד וקשה טעמא להאי
פירושא חדא דדמי בר חמא
לא פשיט ליה. י"ב ע'
א"מ: [ד] בא"ד לא איתא
הדחיה שפיר
פירושא דהסברה הפוכה.
י"ב ע"ל להאי פירושא מר
זוטרא דמי דנמעיקרא
מתפסים ופי' ג'ל' מן דמי
וכי' לזנות דל"א לומר
במעיקרא אלא צניעות והוא
דחא אפסא ע"ל א"מ:
[ה] בא"ד אלא אמרין ואני
במעיקרא כמו שאתה.
מלת שאמרה נמחק. וי"ב
שבתה: [ו] בא"ד אלא
הרי עלי כבשר זכאי שלמים
מהו וע"כ. מלת וע"כ
נמחק. וי"ב ע"י:
[ז] בא"ד הש"ס מפרש
בכמה פנים הענין אך
נשאלה למלתא. מלת
למלתא נמחק. וי"ב
לתלמוד: [ח] בא"ד ופי'
שאתם טועה לימא. מלת
לימא נמחק. וי"ב ע"י
אחרי שם כבשר זכאי קודם
כ"ל: [ט] בא"ד קודם
שפיר לה בעלה ופי' צניעות
לאתפוס א"כ. מן מינת
ואי עד א"כ נמחק וי"ב
דאי בעינן לאתפוס א"כ:
כ"ל א"מ.

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כב.

עין משפט
נר מצוה

יד א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הל' טו סמג
לזון רמז טור ש"ע י"ד
סי' רלד סעיף נא:

תורה אור השלם

1. וְעֵשָׂה הַבְּדוּחַ אֲחִיר
לחֲסִיטָה וְאֶחָד לְעֵלָה
וּכְפָר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת
רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
במדבר ו א

הנהגות התוספות

1. ג'ל' דגרסין לעיל.
2. כאן הוא סה"ד ומה"ד
ר"ש אמר אם אמרה כי'
כ"ל. 3. ג'ל' אם אמרה לא
תכוננומי כו'. 4. ג'ל' אפילו
כי אמרה ואני כו'. 5. מינת
ליה נמחק. 6. ג'ל' היכא
דמחית בשר זכאי שלמים
אחר שזרקו כו'. 7. ג'ל'
אחר וריקה. 8. ג'ל' דאי
צניעות אחסוס.

מוסף רש"י

וכפר עליו. צניעות מחיב.
מאשר חטא על הגופש.
משמע שטעם נפש אדם
[ב"ק צא.] ובי באיזו נפש
חטא זה. מי הרג שנקל
חוטא [תענית יא.] אלא
מפני שציער עצמו מן
היין. שאין מזה לעני
עלמא דלמרחק [הוריות י]
צ"ק אי אכלי הא עולת
מי פני להו [תענית יא].

פ' הרא"ש

דחטאת העוף באה על
הספק ת"ש דתניא בהדיא
האשה שדרה בנזיר וכו'
היא מותרת וחברתה
אסורה אלא בעל מיגו
גיין. ועפ"י שהוכחנו
מהך ברייתא דלעיל
דיוון שאינה מביאה
עולת העוף דמיעקר עקר
הך ברייתא פליג עליה.
וג"ל דאפשר ליישב דלא
פליגי דאפי' דמיגו גיין
אינה מביאה עולת העוף
דכתיב והזיר והביא אימת
אבל זו שהופר נזרה
אפי' שטמאת תחילה
אינה צריכה להביא. ר"ש
אומר אם אמרה הריני
כמותך שתיקה מותרת.
דיכין שאמרה זה הלשון
דעתה אם יתבטל נזרה
שגם שלה יהא בטל

הבי גרסי' ואי ס"ד מיגו גיין תייתי עולת העוף. וה"ה דלשם
נמי איבעי לה לאחוי אלא נקט עולת העוף משום דחטאת
העוף ועולת העוף צמד קרל כתיבי: **הא** מני ר"א הקפ"ר בר רבי
היא. פירוש לעולם מיעקר עקר ולכן אינה מביאה עולת העוף
וחטאת העוף מיימא משום דלחמא

על הספק והכי איתא [א] בפ"ק
דנדרים (דף י.) והשתא מסקין דבעל
מיעקר עקר וקשה מאי שגא הכא
מייתי כולה מילתא דר' אלעזר הקפ"ר
ולעיל לא מייתי לה דקאמר לעולם
מיעקר עקר וכיון דלריכה כפרה הוה
[וכו'] ע"כ נראה דגרסין! הכי וכיון
דלא לריכה כפרה הוה ליה כחטאת
שמתו צעליה והכי פירוש לעולם
[מיעקר] עקר ומ"מ כיון שהקדישה
לא נפקא לחולין וכי היפר לה הוה לה
כחטאת שמתו צעליה אי נמי לגרסת
הספרים נמי יחא דלעיל לא עבדינן
מכל וכל כר' אלעזר דאין קרב אבל
הכא דקרב מיימי שפיר מילתא דרבי
אלעזר דהוי כותיה מכל וכל:
הא שמע דתניא בהדיא היא
מותרת וחברתה אסורה אלא דבעל
מיגו גיין. וקלמ קשה דלעיל פשיט

מזמביאה חטאת ולא עולה דמיעקר עקר ועמה מהדר למיפשט דבעל מיגו גיין אין זה שיטת הש"ס וי"ל דהיא לא אוקימנא ליה כר' אלעזר
הקפ"ר וכן רבנן ומייתי ליה דפלוגמא דתנאי היא דר"ש אמר אם אמרה הריני כמותך שמהן מותרות דמשמע הריני כמותך לכל דרכין
ולכשמותא אהיה גם אני מותרת ותימה כיון שקצלה נזירות וכל עליה איך תהיה מותרת בהמרת חזירתה כיון דמיגו גיין הא אין נזירות
לחלוקין ואילו אמר הריני נזיר הוה נזיר שלשים יום דאין נזירות פחות מל' יום דתנן בפ"ק קמא (לעיל ה.) ואומר ר"י
דהכי איתא בתוספתא (פ"ג) ולא תכוננומי להיות אלא כמותך שמהן מותרות אם אמרה לה משום דמשמע ליה לר"ש דהכי קאמר לה אם סופך
שמהיה מותרת לא יחול עלי נזירות כל עיקר ור"ש לא צל פלוגי על מלתא אלא להוסיף עליה וגם ת"ק מודה ליה ואומר מהר"ק:
י"ע דלר"ש אפי' ואני ר' אמי' לגד מפרשין למילתא לא אמרה צפי' לא (מכוננומן) אלא להיות [כמותך] וזהא פליגי רבנן ור"ש:
והא וזוטרא בריה דרב מרי אמר היינו דרמי בר חמא דבעי רמי בר חמא הרי ע"י בבשר זכאי שלמים מהו כי מתפסים אינש במעיקרא
מתפסים או לא. נדרים (דף יא:) משמע ליה דמיבעי ליה לרמי בר חמא אחר שזרקו הש"ס דמיימי שפיר וזכאי שלמים
ובשר שלמים קודם זריקה אסור באכילה ואחר זריקה מותר באכילה ומיבעי ליה כי אמר ככר זה עלי כבשר זכאי שלמים אם דעת
הנזיר לומר כמו שהיה בשר זכאי שלמים מעיקרא קודם זריקה והככר אסור או שמא דעתו כבשר שלמים השתא אחר זריקה דשוי וגם הככר
יהיה מותר ובשמעתין יש מפרשים דמר זוטרא צריה דרז מרי צעי למידיה הפשיטותא שפשט הש"ס מנזרייתא דתניא להדיא היא מותרת
וחזירתה אסורה ופשיט [א] דנימא מיגו גיין והשתא מר זוטרא דמי לעולם מיעקר עקר דלחסיקנא מהיהא דמביאה חטאת העוף ואינה
מביאה עולת העוף וחזירתה לאסורה היינו משום דמעיקרא מיתפסא כלומר מיתפסא נפשה להיות כמותה עד שלא יפר לה בעלה שהיא
אסורה וצאחות אסור דעתה הנזיר ולעמוד אפי' יפר לה בעלה ודעתה למפרע נדרה למפרע דרמי בר חמא מבעי ליה הכי אי אמרין
במעיקרא מתפסים [ב] וקשה טעמא להאי פירושא חדא דרמי בר חמא לא פשיט ל' דמעיקרא קמתפסים ועוד דהתם צבעי דרמי בר חמא
הזריקה אינה מתרת הבשר אלא מזריקה ואין ולא למפרע והתם ודאי אי אמר כמעיקרא מתפסים אסור אבל גבי הפרה דבעל אי מיעקר
עקער אפי' אם אמרת כמעיקרא מתפסים חזירתה היה לה להיות מותרת שהרי הנזיר כאלו לא חל מעולם ועוד דמאי שגא ממחני דקמני
כי הותר הראשון הותרו נמי כולם משום דהכס עוקר הנזיר מעיקרו [והכל] צעין למימר אפי' אם הבעל עקר הנזיר מעיקרו חזירתה
אסורה [וה] מניין ליישב דדוחק ולומר כי החכם אינו מתיר אלא צפתא וחרטה [ומשה] ליה לנדר טעות מעיקרא והלכך כשהתיר הראשון הוי
כאלו לא היה הנזיר לא מעולם כלל הלכך הותרו כולם אבל הבעל מיפר לאשתו צלל חרטה ופתח מגזירת הכתוב הלכך אפי' אי מיעקר
עקער לענין אי חשיב כאלו נשאר עליה נדר קת וחזירתה אסורה ודוחק ופי' דהשתא מר זוטרא צעי למימר אפי' אי בעל מיעקר עקער
מיתפס חזירתה ולעיל קאמר הש"ס בפשיטותא למאי נפקא מינה נפקא מינה לאשה שנדרה צניעות ושמע חזירתה ואמרה ואני אי אמרת מיעקר קא
עק"ר (א) (איה) נמי אישתראי נמצא מר זוטרא סותר ההיא סוגיא וע"ק דתבר הכי כי דמי מי דמי הם כיון דאמר הרי עלי כבשר זכאי שלמים
וכו' [ד] לא איתא הדחיה שפיר להאי פירושא דהסברה הפוכה ויש ליישב ולומר דר"ל ומי דמי וכולה מילתיה דמר זוטרא היא ולשון נזיר
משונה הוא כלומר אפי' (דהכל) [דהתם] הצעיה אינה פשוטה הכל ודאי יש לנו לומר בפשיטות דמעיקרא קמתפסים (דמי) ודוחק ועוד מה
לנו להביא הצעיה דרמי בר חמא [דל] מהכא הצעיה יש לנו לומר דמעיקרא קמתפסים כדמפרש ואולי ויש ליישב דדוחק דמשום הכי
הביא הצעיה להודיענו הסברה דמעיקרא קמתפסים דאי [לא] שמעין צעלמא הא סברא לא נאמר לה הכא דמעיקרא קמתפסים
וע"ק דלישנא דתניא בהדיא [משמע] הפשיטות קיימא דתניא לעיל (דף כה.) נמי תניא בהדיא וקא' ולכן נראה להר"ם לפרש דמר זוטרא
לא דמי הפשיטות אלא קיימא דבעל מיגו גיין וקאמר היינו דרמי בר חמא כלומר תפשוט מהך צרייתא צעי דרמי בר חמא דכי היכי
לדמר' דחזירתה אסורה כי אמרה ואני אלאמא דמעיקרא מתפסים אפי' דחזירתה יודעת שזאת האשה יכולה לנא לדי היתר ע"י שיפר
בעלה אלא אמרי' ואני כמעיקרא כמו [ה] שאמרה אסורה עכשיו אהיה גם אני ה"נ נימא כשאמר ככר זה כבשר זכאי שלמים דבעי למימר
כקודם זריקה אך קשה דמי דמי דודאי גבי אשה אמרי' דדעתה אמעיקרא משום דבשעת אסור חזירתה נדרה ואמרה ואני אבל דרמי בר חמא
הנזיר נודר בשעת היתר אחר זריקה דמי ואמאי נימא דדעתיה אמעיקרא וז"ל דסוגיא [דהכל] ס"ל דצעיה דרמי בר חמא נמי איירי כה"ג
דקאמר הרי ככר זה כבשר זכאי שלמים קודם זריקה ובהכי פליגי סוגיא דין אסוגיא דנדרים ההם דקאמר הרי עלי כבשר זכאי שלמים
לאחר זריקה דמי. (הגה"ה) דאיכא למימר דלאחר זריקה דמי דהתם דרמי בר חמא דרמי בר חמא דרמי בר חמא דרמי בר חמא
יותר אלא הרי עלי כבשר זכאי שלמים מהו [ו] וע"כ מפרש הש"ס לאחר זריקה שמתפסים אחר זריקה ויכול להיות דלפני זריקה שאלה
וכן סובר סוגיא דהכל וכן מפרש בצעיה דלומן קונה צבחה כל דמפרש לה הש"ס צפ' המקבל (צ"מ קי.) לענין עובר כל תלין וצפרק
ההולך מלא (צ"ק צט.) צ"ל וכן בפ"ב דצ"ק (דף יט.) דיש שניו לזירות הש"ס דמפרש בכמה פנים הצעיה אך נשאלה [א] למלתא צבית המדרש
צעת קדמונים (הגה"ה) ודחי הש"ס דלא תפשוט הא מהך צרייתא דלא דמי דהתם כיון דאמר הרי עלי כבשר זכאי שלמים אפי' דלאחר
שזרקו הדמים מצי אכיל ליה בחוק מיקדש קדיש כלומר אחי יש קדושה בצפר לענין דאסור לאכול חוץ לירושלים וה"ה דמני למימר דאית
זה קדושה לענין טומאת הגוף דאסור לאכול בשר שלמים בטומאת הגוף וכן חוץ לזמן וחדא מנייהו נקט כלומר התם איכא למימר אם
במעיקרא מתפסים בקודם זריקה או לאחר זריקה לפי שהלזם טועה [ה] לימא אחרי שיש בצפר קדושה גם אחר זריקה לענין חוץ שייך
לאתפוס ציה ולכן איכא לספוקי אם דעתו אמעיקרא או אחר' אבל הכא זאת האשה שאמרה ואני יש לנו לומר דודאי ר"ל דדעתה אמעיקרא
ליתפס וליאסר בקודם שיפר לה בעלה דאי ס"ד צניעות מתפסים הא הפר לה בעלה פ"י צניעות אחר ההפרה אחר שזנעטן והלך לו האיסור
ע"כ י"ל דמעיקרא קמתפסים בקודם שהיפר לה בעלה [ו] ואי [צניעות] לאתפוס! א"כ אין כאן איסור כלל וצמח מיטעי להתפסים אחר
ההפרה אבל צלמים טועה להתפסים גם אחר זריקה לפי שיש קדושה גם בצפר אחר זריקה לענין חוץ וכמה מייל דפרישית:

איכא